

от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 26) — Тълкуване на членове 18 и 45 ДФЕС, член 7 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11) и на член 10 от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 (ОВ L 74, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74) — Понятие за „семеино обезщетение“ — Допустимост на национална правна уредба, която предвижда отпускане на обезщетение за всяко дете на издръжка под формата на данъчно облекчение на работниците, осъществяващи професионалната си дейност на територията на друга държава членка — Равно третиране — Спиране на изплащането на семейното обезщетение в държавата по заетостта до размера на предвиденото в законодателството на държавата по пребиваване обезщетение — Правило за недопускане на припокриване

Диспозитив

Член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че обезщетение като бонуса за дете, установен със Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, представлява семеино обезщетение по смисъла на този регламент.

(¹) ОВ С 200, 7.7.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 24 октомври 2013 г. (преюдициално запитване от Административен съд София-град — България) — „Стоилов и Ко“ ЕООД/ Началник на Митница Столична

(Дело C-180/12) (¹)

(Преюдициално запитване — Отпадане на правна предпоставка за издаването на разглеждания в главното производство акт — Ирелевантност на поставените въпроси — Липса на основание за произнасяне)

(2013/C 367/17)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Стоилов и Ко“ ЕООД

Ответник: Началник на Митница Столична

Предмет

Преюдициално запитване — Административен съд София-град — Тълкуване на Регламент (ЕО) № 1031/2008 на Комисията от 19 септември 2008 година за изменение на приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 291, стр. 1) и на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), както и на член 41, параграф 2, буква а) и член 47 от Харта на основните права на Европейския съюз — Тарифно класиране на стоките — Класиране на стоката (материали за производството на шори) по тарифен код 5407 61 30 от Комбинираната номенклатура в зависимост от качествата ѝ като „тъкан“ или класиране по код 6303 92 10 съгласно единственото ѝ предназначение за „шори за вътрешно обзавеждане“ — Решение за събиране на държавни вземания, предвиждащо допълнително задължение за заплащане на митни сборове и ДДС вследствие на заключението на митническа лабораторна експертиза — Принцип на защита на оправданите правни очаквания предвид обстоятелствата по подаването на митническата декларация

Диспозитив

Липсва основание да се отговаря на въпросите, поставени от Административен съд София-град (България).

(¹) ОВ С 194, 30.6.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 17 октомври 2013 г. (преюдициално запитване от Finanzgericht Düsseldorf — Германия) — Yvon Welte/Finanzamt Velbert

(Дело C-181/12) (¹)

(Свободно движение на капитал — Членове 56—58 ЕО — Данъци върху наследствата — Наследодател и наследник с местопребиваване в трета страна — Наследствена маса — Недвижим имот, намиращ се в държава членка — Право на данъчно облекчение върху облагаемата основа — Различно третиране на местните и на чуждестранните лица)

(2013/C 367/18)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Finanzgericht Düsseldorf

Страни в главното производство

Жалбоподател: Yvon Welte

Ответник: Finanzamt Velbert

Предмет

Преюдициално запитване — Finanzgericht Düsseldorf — Тълкуване на членове 63 ДФЕС и 65 ДФЕС — Правна уредба на държава членка относно данъка върху наследствата, съгласно която необлагаемата част от стойността на имота е 2 000 EUR, когато наследникът и наследодателят са чуждестранни лица, а същевременно когато или наследодателят, или наследникът има местопребиване в страната, тази необлагаема част е 500 000 EUR.

Диспозитив

Членове 56 ЕО и 58 ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка относно изчисляването на данъка върху наследството, съгласно която при наследяване на недвижим имот, намиращ се на територията на тази държава, данъчното облекчение върху облагаемата основа е по-малко, когато — както в случая в главното производство — към момента на смъртта наследодателят и наследникът са имали местопребиване в трета страна като Конфедерация Швейцария, отколкото когато към същия момент поне единият от тях е имал местопребиване в тази държава членка.

(¹) ОВ С 174, 16.6.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 17 октомври 2013 г. (преюдициално запитване от Hof van Cassatie van België — Белгия) — United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV/Navigation Maritime Bulgare

(Дело C-184/12) (¹)

(Римска конвенция за приложимото право към договорните задължения — Член 3 и член 7, параграф 2 — Свобода на избор на страните — Граници — Особени повелителни норми — Директива 86/653/ЕИО — Самостоятелно зети търговски представители — Договори за покупка или за продажба на стоки — Прекратяване на договора за търговско представителство от принципала — Национална правна уредба за транспониране, която предвижда закрита отвъд минималните изисквания на Директивата, както и закрита на търговските представители при договори за доставка на услуги)

(2013/C 367/19)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hof van Cassatie van België

Страни в главното производство

Ищец: United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV

Ответник: „Параходство Български морски флот“ АД

Предмет

Преюдициално запитване — Hof van Cassatie van België — Тълкуване на член 3 и член 7, параграф 2 от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 година (ОВ L 266, 1980 г., стр. 1, публикувана на български език в ОВ L 347,

2007 г., стр. 3) и на Директива 86/653/ЕИО на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно зетите търговски представители (ОВ L 382, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 176) — Свобода на избор на страните — Ограничения — Договор за търговско представителство — Клауза, с която за приложимо се избира правото на държавата на възложителя — Сезиране на съда по местоседалището на търговския представител

Диспозитив

Член 3 и член 7, параграф 2 от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че законът на държава — членка на Европейския съюз, който отговаря на минималната закрита, предписана от Директива 86/653/ЕИО на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно зетите търговски представители, и който е избран от страните по договор за търговско представителство, може да не бъде приложен от сезирания съд, установен в друга държава членка, а вместо него да бъде приложен lex fori на основание, изведено от императивния характер в правния ред на последната държава членка на правилата, уреждащи положението на самостоятелно зетите търговски представители, само ако сезираната юрисдикция установи след щателна преценка, че при това транспониране законодателят на държавата на сезирания съд е счел, че в рамките на съответния правен ред е от решаващо значение да предостави на търговския представител закрита, която надхвърля предвидената от посочената директива, като в това отношение вземе предвид естеството и целта на тези императивни разпоредби.

(¹) ОВ С 200, 7.7.2012 г.

Решение на Съда (втори състав) от 17 октомври 2013 г. (преюдициално запитване от Högsta domstolen — Швеция) — Billerud Karlsborg AB, Billerud Skärblacka AB/Naturvårdsverket

(Дело C-203/12) (¹)

(Директива 2003/87/ЕО — Схема за търговия с квоти за елисии на парникови газове — Санкция за извънредно количество елисии — Понятие за извънредно количество елисии — Приравняване на неизпълнение на задължението за връщане в определения от Директивата срок на достатъчен брой квоти за покриване на елисиите от предходната година — Липса на основание за освобождаване от отговорност в случай на действително притежаване на невъзвратни квоти, освен в случай на непреодолима сила — Невъзможност за промяна на размера на глобата — Пропорционалност)

(2013/C 367/20)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Högsta domstolen